

III НАГРАДА

ИМАМ ПРАВО , У СТВАРИ, НЕМАМ ГА

Васиона је несхватљива величина за наш ограничени ум. Када се роди једно живо биће, радује се читав свемир. У огромном пространству не постоји ништа савршеније.

Сам долазак на свет било ког човека право је мало чудо. То је низ догађаја који морају да се поклопе до последње ситнице да би се догодио живот.

Као савршени долазимо на овај свет , који је такође савршен и предвиђен за наш живот, и у којем немамо у чему да оскудевамо.

Да ли је могуће да на земљи, где бисмо сви, колико нас има, могли да живимо прелеп живот, сами себи правимо ограничења и доводимо појединце у ситуацију да оскудевају у било чему?

Сва жива бића на овом свету се бесплатно служе храном и стаништем, осим човека, којем ништа није бесплатно и све мора да плаћа. Није за чуђење онда што нека деца немају данас ни један оброк, док други људи имају и превише, те дозвољавају да вишак који имају пропада и баца се.

Вештачки смо ограничили људе и умрежили их у бесконачан низ закона, у којима су регулисана њихова права и обавезе. Све је то учињено ради добробити човечанства и успостављања реда и мира.

На жалост, због људске похлепе, многи ови закони, који су првобитно имали један племенит циљ - да све буде уређено и поштено, доводе људе у ситуацију да, у ствари, имају сва права у оквиру закона, али их у стварности немају.

Сви ми имамо право на безбедан и миран живот, али ако се мало боље запитамо да ли је то тако, примери ће нам сведочити управо супротно.

Све што нам је загарантовано рођењем, правом и законима, нарушава се многобројним ратовима који су вештачки изазвани ради нечије економске користи.

Где је појединац у свему овоме? Појединац који живи обичним животом због свега наведеног ова права има само на папиру, а у реалном животу често се бори са страховима, ратом, глађу и болестима. Често је и основно право на живот и задовољење основних животних потреба угрожено, мада не би тако смело да буде.

Када се роди дете, оно је окружено љубављу коју му пружају родитељи и цела породица. Већина деце има лепо детињство пуно љубави, али када одрасте, мора да се суочи са светом у којем осим љубави царују и суровост, љубомора и похлепа.

Цео свет једног прелепог бића се тада руши. Све оно што је учило у породици, одједном почиње да се урушава и оно бива суочено са неким не баш пријатним осећањем да на свету постоје и људи који нису добронамерни.

Свет би био савршено место када би на њему владала само добронамерност и срдачност. На жалост, много је људи који су спремни на све само да би остварили неку корист за себе. Због тога у својим намерама иду јако далеко, толико далеко да су у стању и да одузму живот другом живом бићу.

Како је могуће да постоје људи без имало сажаљења, који су спремни да иду до границе отимања и крађе туђих ствари па чак и живота?

Како се из тако племенитог малог бића, и невиног, када тек угледа светлост дана, изроди суров човек, који ће испровоцирати вештачки рат и угрозити милионе људи на земљи, да би он имао и више него што му је потребно?

Зашто други људи доводе децу у ситуацију да њихова права буду угрожена и она сасвим обесправљена, да би они имали чак и оно што не могу да искористе?

Много је питања још увек без одговора. Многи људи трпе неправду и надају се да ће имати бар оно најосновније, а то је право на живот, право на лечење и слободу.

Људи су својим понашањем довели у ситуацију тек рођено дете, које ништа није криво да завапи из свег гласа: „Имам право, у ствари, немам га!“

Сва права која су нам загарантована овако добијају сасвим други облик. То је нешто што нам природно припада, али ми данас то можемо остварити само ако се за то изборимо.

Тако почињемо да схватамо да је све у животу борба, много је неправде око нас, много обесправљених људи.

Данас је човек технолошки, економски и у сваком другом погледу напредовао. Да ли је тиме решено питање и права свих живих бића на планети?

Напредак цивилизације је довео до парадокса, односно, што су људи цивилизованији, разлике међу појединцима се продубљују.

У човеку постоји нека непозната сила, која га тера да што више приграби за себе, чак и онда ако је то непотрено и сувишно. Због људске похлепе налазимо се ту где смо сад.

Да ли је можемо нешто да учинимо да би овај свет био лепше место за живот свих нас? Наравно да можемо! Овде се ради о ситним помацима које сваки појединац може да учини за себе, свога комшију, рођака и пријатеља.

Мењајући себе, можемо променити читав свет!

Свако може да учини нешто, што је у његовој моћи. То не мора да буде ништа материјално. Важна је добра воља.

Добра воља - ето само толико. То је оно што покреће свет, улепшава живот, свима нама доноси радост.

Ако учинимо заиста мало, ако видимо лепоту у својој улици, сигурно ћемо је видети и где год се будемо нашли.

Даница Милојевић 16

Гимназија „Светозар Марковић“